

is gewapend, afvraagt: „ommers niet gelaaije?” waarop deze antwoordt „met scherrrp,” hetgeen tot zekere hoogte als een illustratie van V. H's humor kan beschouwd worden, die ook niet altijd goedgehartig is. In het voorhuis van V. H's woning bevindt zich een groote schilderij, de voorstelling van een tafereel uit den tachtigjarigen oorlog, waaraan hij geruimen tijd gewerkt heeft. Deze schilderij kon mij minder behagen. Een colorist is hij nooit geweest en de kennis en ondervinding, die voor de ordonnantie van groote historische groepen noodig zijn, hebben hem ontbroken. Men vindt dan ook niet alle eigenschappen, in gelijke mate, in denzelfden persoon vereenigd.

„Ommers niet gelaaije, meneer?!”
 „Met *scherrrp*, juffrouw!”

Op het gebied der kunstgeschiedenis heeft V. H. zich door zijn studiën over Cornelis Troost en Jacobus Houbraken verdienstelijk gemaakt, die, behalve een korte biografische schets, een uitgebreiden beredeneerden catalogus vormen en als een onmisbare handleiding moeten beschouwd worden voor hen, die zich met de werken dezer beide meesters wenschen bekend te maken. In het werk over Houbraken, in het Fransch geschreven, worden alleen meer dan 500 portretten omschreven, die trouwens het voornaamste bestanddeel van Houbraken's werkzaamheid uitmaken. Hij heeft deze belangrijke collectie, waaraan twintig jaren zijn ten koste gelegd, met nog een aantal etsen en gravures aan de stad Brielle geschonken. Hoewel Troost niet tot de talenten van den eersten rang behoort, is het toch begrijpelijk